Tussen dromen en dalen

© 2025	Copyright Ronald Valenteijn
Titel	Tussen dromen en dalen
Ondertitel	Over mijn golven van succes, stevige stormen en koers houden
ISBN (papieren boek)	978-90-83491-035
Druk	Eerste druk, 2025
NUR	808 (leidinggeven, coachen)
BISAC	BUS107000 BUSINESS & ECONOMICS / Personal Success
Auteur	Ronald Valenteijn
Redactie	Patrick Limpens
Fotografie omslag	Mathijs Hanenkamp
Vormgeving en omslag	Gerdien Beernink, Stijlvol Ontwerp
Illustraties	berglandschap: Twins Design Studio – stock.adobe.com font Dromen: trihubova – stock.adobe.com Japanse print: Badr Warrior – stock.adobe.com
Boekproductie	Het Boekenschap, www.hetboekenschap.nl
Extra exemplaren bestellen?	www.pandarus.nl of scan deze QR:

© 2025. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de uitgever, noch de auteur aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave. Het is nooit de bedoeling van de auteur geweest om met de inhoud van dit boek personen of groepen te kwetsen. De beschreven ervaringen zijn gebaseerd op persoonlijke herinneringen en inzichten, en waar nodig geanonimiseerd of veralgemeend.

Een duidelijk doel is de brandstof voor je ambitie. Maar soms kan het je ook in de weg zitten – je blik vernauwen op momenten dat juist een bredere horizon nodig is.

Als je onderneemt, is het belangrijk om een helder doel voor ogen te hebben. Het geeft richting, helpt je onderscheid te maken tussen hoofd- en bijzaken en voorkomt dat je bezwijkt voor de talloze verleidingen die onvermijdelijk op je pad komen.

In dit boek deel ik mijn verhaal. Mijn doel is om je te inspireren en te helpen een schitterende stip op jouw persoonlijke horizon te zetten. Blijf altijd dromen van de mooiste bestemmingen, maar vergeet niet te genieten van de reis.

Inhoud

Voorwoord **7**
Waarom

1. Een jeugd vol verlies en veerkracht **10**
De eerste lessen in verantwoordelijkheid

2. Toekomstmuziek wordt werkelijkheid **18**
De start van de ondernemersreis

3. Van zwemles tot zakendoen **26**
De sprong in het diepe

4. Kleine groepjes, groot succes **34**
Een nieuw zwemconcept

5. Racen van badrand naar bergtop **44**
Werken zonder rem

6. Van tijdelijke tenten naar een vaste thuisbasis **56**
Twee jonge honden, tot hun nek in de schulden

7. Kanker, controle en koers houden in onzekere tijden **64**
Een nieuwe kijk op het leven

8. Ondernemen is vooruitzien **76**
Keuzes die alles veranderden

9. Van crisis tot koerswijziging **88**
Omgaan met tegenslagen

10. Loyaliteit, leiderschap en lastige beslissingen **98**
Sommige mensen veranderen maar moeilijk

11. Expansie of overschatting **106**
De risico's van groei

12. Wanneer stop je en wanneer zet je door? **116**
Vertrouw altijd op je onderbuik

13. Veranderend landschap **124**
Wat de toekomst vraagt

14. Dromen altijd najagen ... **132**
... maar nooit vergeten te genieten

Nawoord **141**
De kunst van het ondernemen en loslaten

Praktische tips voor ondernemers **145**

E-mail aan de kinderen **158**
Tien jaar later

Voorwoord

Waarom

Het is begin oktober. De zomer is nu echt voorbij, en ondanks een waterig zonnetje is het al behoorlijk fris. De kinderen lijken er geen last van te hebben. Van de tweehonderd brugklassers die enthousiast over het terrein rennen tijdens hun schoolkamp, draagt zeker de helft nog een korte broek.

Na een zomer vol avontuurlijke jeugdkampen ogen de buitenactiviteiten vandaag wat verlaten. Vergeleken met de 24 hectare bos en heide rond ons buitencentrum in Oldebroek, lijkt ons complex in Overasselt met zijn 3 hectare bescheiden. Maar met 220 slaapplekken biedt deze locatie wel meer capaciteit.

Het was een goed jaar. Met de schoolkampen, de kinderkampen van Club Adventure en talloze andere groepsactiviteiten hebben we op onze beide buitenlocaties zo'n dertigduizend gasten verwelkomd. Dertigduizend mensen voor wie we een aangenaam, veilig en hopelijk onvergetelijk verblijf hebben verzorgd. Dat gaat natuurlijk niet vanzelf.

Er is veel veranderd sinds de tijd dat ik met mijn compagnon en een aanhangwagen vol tenten door Europa trok. Wat ooit begon als een spannend internationaal avontuur, is door de jaren heen uitgegroeid tot een serieuze nationale onderneming.

Vandaag, in 2025, runnen we niet alleen twee buitencentra in Gelderland, maar hebben we ook een kantoor in de dorpskern van Overasselt. Ons personeelsbestand telt ongeveer 25 vaste krachten – 25 enthousiaste en betrokken medewerkers die vaak al jaren bij ons zijn en samen een hecht team vormen. Afhankelijk van de seizoensdrukte wordt dat team opgeschaald naar 80 tot 100 mensen.

Onder hen middelbare scholieren met een vakantiebaan of bijbaantje, studenten van de ALO, het CIOS en andere pedagogische opleidingen die bij ons stage lopen, en zelfs politiemensen en leerkrachten die het leuk vinden om naast hun werk iets totaal anders te doen. Voor onze

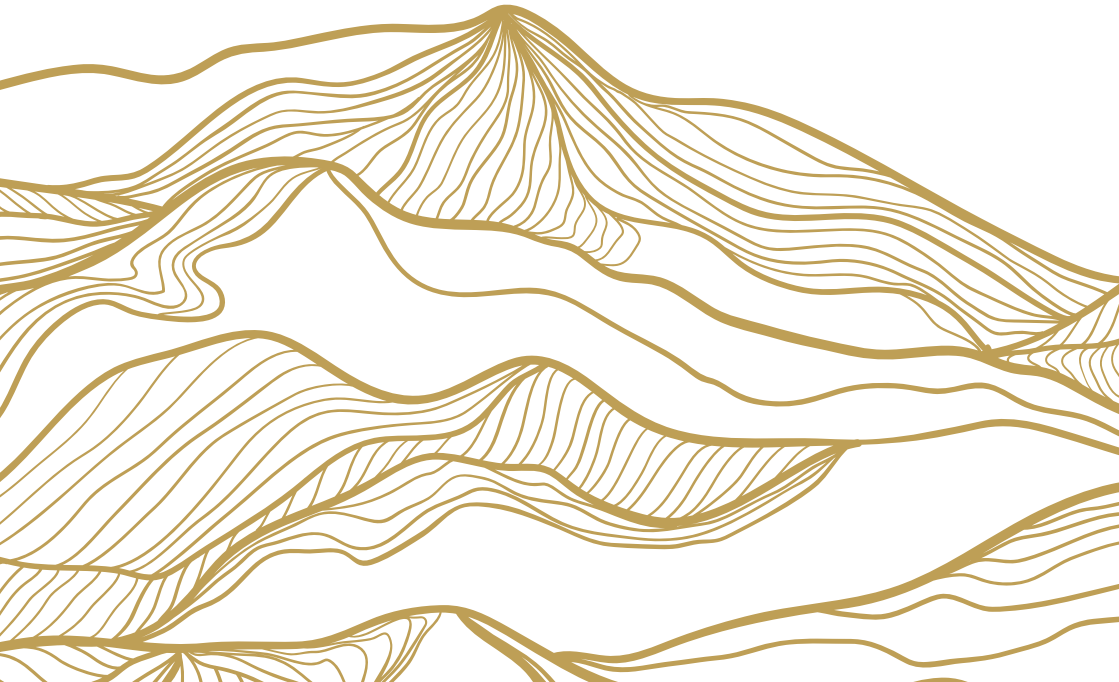
Club Adventure-kampen kunnen we altijd op hen rekenen. En natuurlijk zijn er de vrijwilligers – heel veel trouwe vrijwilligers.

Het was een lange weg vol kronkelige paden. Maar met geloof in eigen kunnen, passie, hard werken en af en toe een beetje geluk, zijn we ver gekomen. Eén les staat voor mij centraal: altijd een plan hebben, maar nooit bang zijn om het onderweg bij te sturen als de omstandigheden daarom vragen.

‘Een duidelijk doel is de brandstof voor je ambitie. Maar soms kan het je ook in de weg zitten – je blik vernauwen op momenten dat juist een bredere horizon nodig is.’

1.

Een jeugd vol verlies en veerkracht

De eerste lessen in verantwoordelijkheid

Ik was twee jaar oud en mijn moeder was zwanger van mijn zusje toen mijn vader overleed. Een autopsie wees uit dat hij een infarct had gehad, veroorzaakt door een genetische afwijking waardoor zijn lichaam buitensporig veel cholesterol aanmaakte. Dit leidde ertoe dat zijn aderen volledig dichtslibden – een erfelijk defect waarvan hij nooit heeft geweten. Jaren later werden mijn zusje en ik getest, en gelukkig bleken wij het gen dat deze ziekte veroorzaakt niet te hebben. Tegenwoordig is het goed te behandelen met medicijnen, maar die bestonden nog niet in 1978. Mijn vader was pas 28 jaar.

Zelf heb ik geen bewuste herinneringen aan die periode, maar voor mijn moeder moet het een verdrietige en zorgelijke tijd zijn geweest. Rouwen is belangrijk als je een geliefde verliest, maar daarvoor was voor haar nauwelijks ruimte. Ze had de verantwoordelijkheid over een jong gezin en een onzekere toekomst voor zich. Ik ben ervan overtuigd dat haar verdriet en onzekerheid destijds een diepe indruk op mij hebben achtergelaten. Ik geloof zelfs dat in die periode de kiem werd gelegd voor mijn sterke verantwoordelijkheidsgevoel – niet alleen in het algemeen, maar vooral ten opzichte van haar.

Twee jaar na de dood van mijn vader ontmoette mijn moeder de man die ik later als mijn vader zou beschouwen, al heb ik hem nooit zo genoemd. Lange tijd heb ik gedacht dat mijn jeugd in dat nieuwe gezin gelukkig was. We woonden in een mooi huis, gingen op prachtige vakanties, en het ontbrak ons materieel gezien aan niets. Toch ben ik daar nu minder zeker van.

De relatie tussen mijn moeder en mijn stiefvader zou je tegenwoordig waarschijnlijk 'toxisch' noemen. Ik herinner me nog goed hoe ik als kind met mijn hoofd onder het kussen in bed lag, terwijl beneden de ruzies uit de hand liepen. Ik kan het mijn moeder helaas niet meer vragen, maar ik ben er zeker van dat ze niet gelukkig was. Ik betwijfel of ze bij hem was gebleven als ze geen jonge kinderen had gehad die ze in een ogenschijnlijk stabiele en veilige omgeving wilde laten opgroeien. Een begrijpelijke keuze, maar veilig was die omgeving niet. Dat voel je, zelfs als je nog te jong bent om het echt te begrijpen.

Door de jaren heen heb ik geleerd dat mensen onbewust strategieën ontwikkelen om met moeilijke situaties om te gaan. Je kunt bepaalde herinneringen onderdrukken, verdringen of juist haarscherp onthouden. Van die laatste methode had ik helaas nog nooit gehoord toen ik naar het vwo ging, waar het uit het hoofd leren van rijtjes een vereiste was. Dat bleek voor mij een probleem.

Het lag niet aan mijn Franse docente, mevrouw Mol. Madame Taupe, zoals we haar noemden, vond me een goed joch en gaf me altijd een 5 voor de moeite. Maar het mocht niet baten: rijtjes leren was en bleef een ramp. Het was een vereiste op het vwo, en dus moest ik na een jaar,

tot mijn grote verdriet, naar een andere school. Op de havo liep ik tegen hetzelfde probleem aan. Hoe hard ik ook studeerde, mijn geheugen voor rijtjes liet me in de steek. De frustratie groeide, en uiteindelijk besloot mijn moeder mij te laten testen. In die tijd was zo'n onderzoek zeker niet gebruikelijk, maar het gaf wel duidelijkheid: ik had dyslexie.

Voor een jongen zoals ik – iemand die het graag goed wilde doen maar ondanks hard werken steeds tegen zijn eigen grenzen aanliep – was die diagnose een bittere pil. Maar het bracht ook opluchting: het lag niet aan mij. Vanaf dat moment begon ik anders te leren, door middel van visualisatie. Dat bleek voor mij dé manier, en die techniek heb ik in mijn verdere leven en werk altijd toegepast.

'Onafhankelijk zijn: het is altijd een grote drijfveer van me geweest.'

Ondertussen was ik veertien en op weg naar de mavo toen mijn moeder, na twaalf jaar, eindelijk de moed verzamelde om mijn stiefvader te verlaten. Samen met mijn zusje en mij verhuisde ze naar een klein

appartementje boven een café. Die periode heb ik als zwaar ervaren. Natuurlijk was de sfeer in ons gezin al jarenlang gespannen, maar voor een puber is het geen gemakkelijke overgang om ineens in relatieve armoede boven een lawaaierige kroeg te wonen.

Achteraf gezien heb ik in die tijd misschien wel het meeste geleerd over het belang van onafhankelijkheid – iets wat voor mij altijd een grote drijfveer is gebleven. Toch was ik opgelucht toen mijn moeder na een jaar besloot terug te keren naar mijn stiefvaders boerderij. In eerste instantie voelde het als een opluchting, maar uiteindelijk bleek er in hun relatie weinig veranderd. Het bleef een ongelukkige situatie.

Voor mij veranderde er wél veel. Na moeizame jaren op het vwo en de havo vond ik op de mavo eindelijk mijn draai. Binnen een jaar haalde ik mijn diploma en stapte over naar de middelbare detailhandelsschool. Daar voelde ik me als een vis in het water. Ik ontdekte dat ik goed was in administratieve en praktische vakken en besloot na die opleiding verder te studeren aan de Christelijke Hogeschool in Leeuwarden. Net toen ik mijn opleiding small business begon, ontplofte de situatie thuis definitief.

Twee jaar nadat mijn moeder opnieuw naar de boerderij was teruggekeerd, trok ze voorgoed een streep onder haar relatie met mijn stiefvader. Ze vertrok met mijn zusje naar een vakantiehuisje, ver weg van alles.

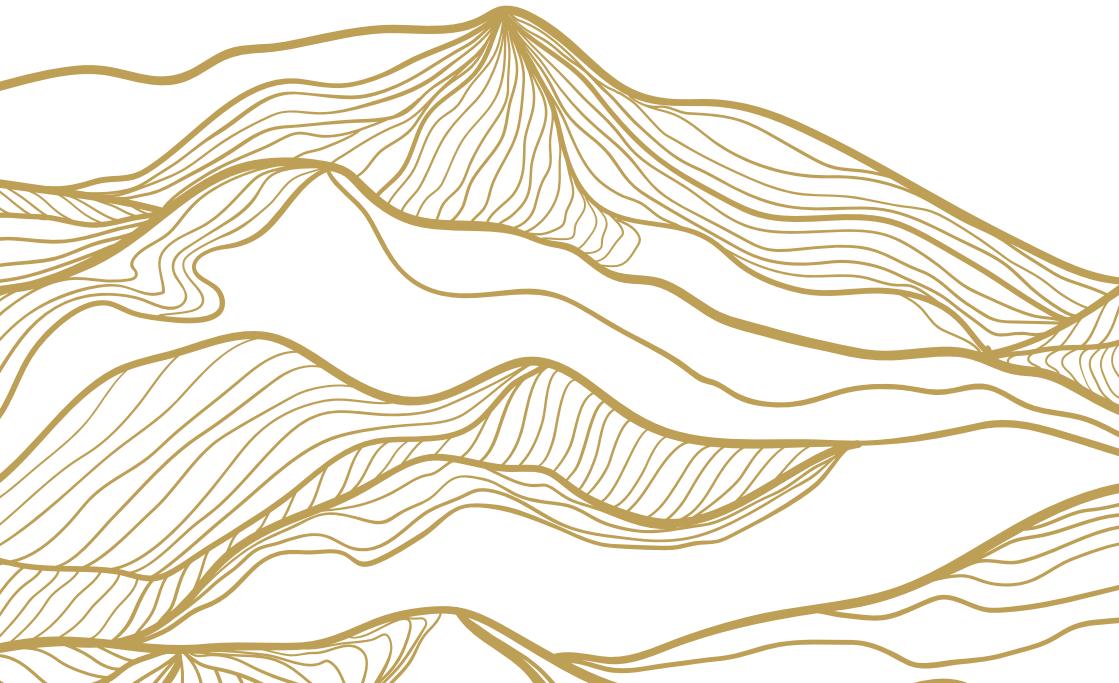
Ik ben geen psycholoog en geloof dat een mens meer is dan alleen zijn opvoeding. Toch ben ik ervan overtuigd dat mijn drang naar zekerheid

en mijn sterke verantwoordelijkheidsgevoel – zowel in mijn ondernemerschap als in mijn privéleven – direct voortkomen uit mijn vroege jeugd.

Op mijn achttiende woonde ik niet meer thuis toen mijn moeder definitief afscheid nam van haar relatie. Ik was officieel volwassen en vastbesloten om mijn eigen pad te volgen. Maar ik leerde sneller dan me lief was dat je niet alles in het leven zelf in de hand hebt.

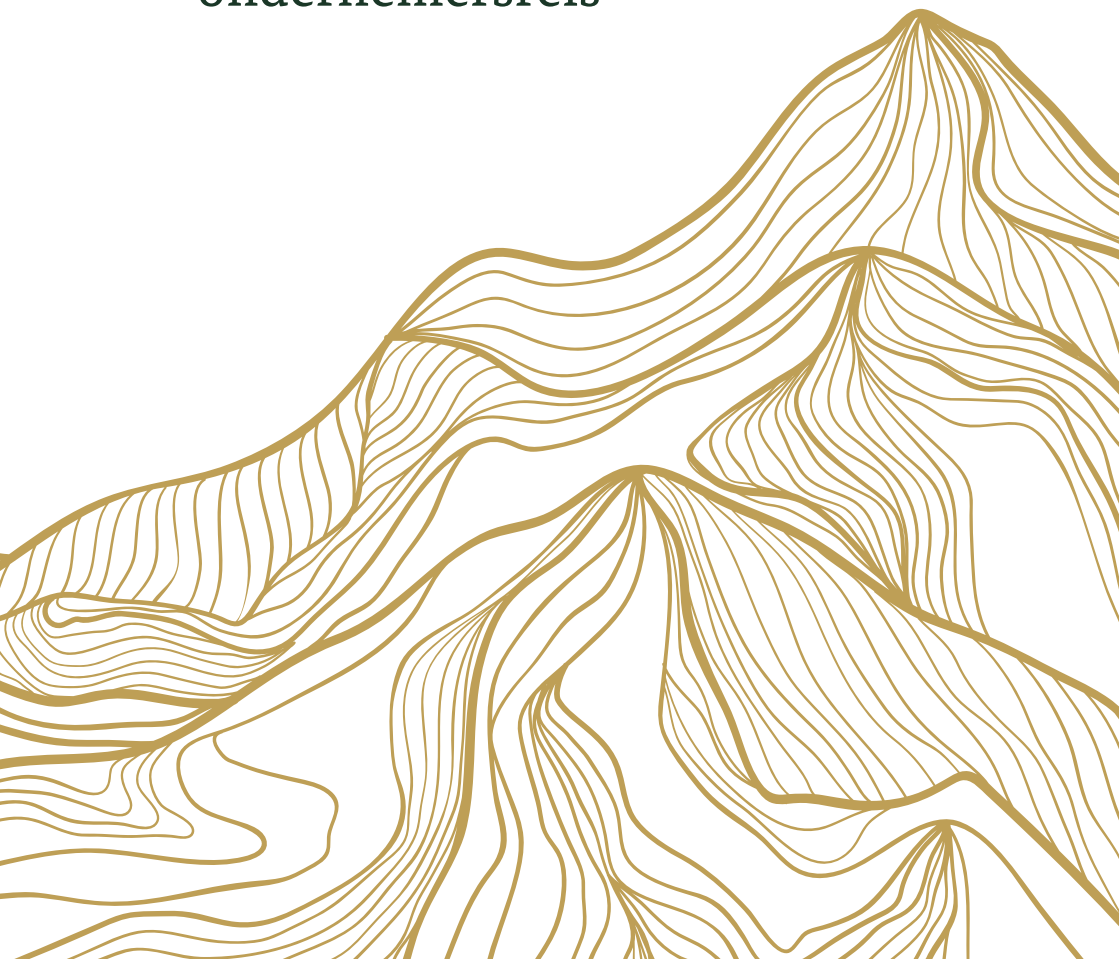
‘Sommige lessen leer je niet uit boeken, maar uit de tegenslagen die je te boven komt.’

2.

Toekomstmuziek
wordt werkelijkheid

De start van de ondernemersreis

Het was onrustig aan het thuisfront, maar op school had ik na een aantal moeizame jaren op het vwo en de havo eindelijk mijn draai gevonden. Via een vriendje kwam ik op een spoor dat mijn toekomst zou bepalen.

Al sinds de lagere school lag ik iedere ochtend voor dag en dauw in het water om als wedstrijdzwemmer mijn baantjes te trekken. Zo snel als het mocht, dook ik ook met persluchtflessen op mijn rug buiten het zwembad, in meren en zeeën over de hele wereld. Ik was sportief en avontuurlijk, precies de eigenschappen die nodig waren voor het zomerbaantje dat ik op mijn vijftiende kreeg aangeboden.

Het idee om kinderen in een gecontroleerde omgeving iets nieuws te leren bestond in de Verenigde Staten al 150 jaar. Summercamps zijn daar zo ingeburgerd dat vrijwel iedere Amerikaan er in zijn jeugd minstens één keer is geweest. Maar in Nederland was het concept nog relatief nieuw toen de oprichters van Club Adventure jeugdvakanties er vijfendertig jaar geleden mee begonnen. Zomerkampen voor kinderen van acht tot vijftien jaar. Natuurlijk is er sindsdien veel veranderd, maar het actieve buitenleven voor kinderen stond en staat nog altijd centraal. En dat paste mij als een warme jas.

In het vierde jaar van hun bestaan werd ik gevraagd om als hulpje van de leiding mee te gaan op hun survivalkamp. Omdat ik die zomer zelf niet op vakantie ging, leek het me de perfecte manier om lekker buiten bezig te zijn – en er nog voor betaald te worden ook. Dat bleek een schot in de roos.

‘De grootste kansen komen vaak op onverwachte momenten – het enige wat je hoeft te doen, is ze grijpen.’

Dat eerste, voor mij legendarische kamp werd geleid door Francesco Wessels, een beroepsmilitair bij de luchtmobiele brigade. Hij wist alles van survival en maakte diepe indruk op ons. In die weken, waarin je als groep dag en nacht samen optrekt, leerde hij ons hoe je overleeft in de natuur. We spanden tokkelbanen, zetten bivaktenten op, bouwden vlotten en leerden welke planten eetbaar waren en hoe je op